

плачевны дръхы и тръгнала да дыри драгый си съ-
пругъ. Отъ дѣтца ся научила прѣзъ кое Нилско уустіе
ковчегъ-тъ былъ влѣзълъ въ море-то. За дълго вврѣ-
мя тя напусто тръсила, ако и да водила съ есебе
Озирисовый сынъ, вѣрнаго Анубиса, едно чедно бо-
жество, съ чловѣшко тѣло, а съ кучешкѣ главѣ.

Между това ковчегъ-тъ хранитель на Озирисово-
то тѣло, былъ ся запрѣлъ на брѣга у Бидлосъ въ
единъ гѣстинакъ, отдѣ-то изникнѣло едно величе-
ственно дръво. Библосекый царь подивѣлъ отъ хубосъ-
тъ на туй дръво, та зарѣгялъ да го отсѣкжтъ и да
направятъ отъ трупа му стлѣбъ за да подбѣра сѣтра-
дѣ-тъ на двореца му. Изида като ся научила за тѣя
работы, оправила ся право въ Библосъ; тя като една
просякыня сѣднѣла при градскы-ты врата край единъ
изворъ. Царицины-ты жены съгядали скръбъ-тъ и
хубосъ-тъ ѣ; царица-та поискала да ѣ види и ѣ
прибрала за доителкѣ на дѣте-то си. Богыня-та го
подаяла, като му туряла прѣста си въ уста-та му, а
нощъ, за да очисти тѣло-то му, тя го обививила съ
небесенъ пламъкъ. Чясто въ образъ на гѣлѣбицѣ, тя
кацвала на връха на стлѣба, кой-то заключяваше
Озирисовы-ты остаткы. Царица-та ѣ заварила единъ
нощъ доклѣ дѣте-то ѣ было обивито съ пламъци и
кога богыня-та врькала около стлѣба. Уплашена, тя
надала единъ страшенъ выкъ. Изида ся поврънѣла
въ естественнъ си образъ и поискала стлѣба, кой-
то ѣ ся даде, и тя изкарала изъ него Озирисовый
ковчегъ, възъ кого-то ся врьлила съ крайнѣ печаль
и отчаяніе. Тя занесла въ Египетъ този скѣпоцѣнъ
товаръ и наумила да си отмъсти заради Озирисовѣ-тъ
смръть; затова отишла въ градъ Буто, дѣ-то сынъ
имъ Хорусъ былъ скрышомъ отгядамъ. Тя поискала